

Når kompetencen - i overensstemmelse med drikkevandsudvalgets flertal - foreslås tillagt amtet skyldes det, at samarbejdet kan vedrøre flere kommuner og omfatte både kommunale og private vandforsyninger. Der skal derfor træffes afgørelser, der fastlægger vilkår for samarbejde mellem flere kommuners vandforsyninger og/eller en kommunal vandforsyning og private vandforsyninger. Det vil ikke være hensigtsmæssigt at tillægge kommunalbestyrelsen kompetencen, når den ofte vil være part i sagen. Det vil heller ikke være hensigtsmæssigt at tillægge Miljøstyrelsen eller en anden statslig myndighed kompetencen til som 1. instans at træffe beslutninger om lokale og regionale forhold.

På baggrund heraf anbefaler Drikkevandsudvalget med undtagelse af Kommunernes Landsforening, at amtsrådet får kompetence til at træffe afgørelserne på dette område efter forhandling med de berørte vandforsyninger og kommuner og med klageadgang til Miljøstyrelsen.

Som nævnt bør udgangspunktet være, at samarbejder etableres på parternes eget initiativ. Det skal således ikke være amternes opgave at ændre fundamentalt på en struktur, som alle de involverede vandforsyninger er enige om. Dette princip vil så også skulle lægges til grund ved behandlingen af eventuelle klager over amternes afgørelser.

I § 48, stk. 2, bestemmes det, at amtsrådet fastsætter vilkårene i forbindelse med samarbejdet efter forhandling med de berørte parter. For at understrege amtsrådets subsidiære rolle foreslås det at gøre amtets kompetence betinget af, at der ikke opnås enighed om vilkårene mellem parterne. Det kan således tænkes, at amtet påbyder, at et samarbejde skal etableres eller et nyt medlem optages, og at parterne i lyset heraf enes om vilkårene. I så fald kan amtsrådet ikke fastsætte andre vilkår. Ud over at fastlægge de arbejdsområder, som samarbejdet skal omfatte, giver bestemmelsen heller ikke amtet mulighed for at bestemme dets nærmere aktiviteter, f.eks. at samarbejdet skal iværksætte bestemte beskyttelsestiltag eller lignende. Dette må afgøres af parterne efter de fastsatte beslutningsprocedurer.

Til nr. 16

Ad § 52 a

Selv om dette ikke har været lovfæstet, antages der i almindelighed at gælde et »hvile-i-sig-selv-princip« for vandforsyning i Danmark på den måde, at hver enkelt vandforsynings indtægter ikke må overstige dens udgifter, og at den kun må afholde udgifter, der er di-

rette relateret til den pågældende vandforsynings almindelige vandforsyningsaktiviteter. Derimod kan vandforsyningen godt have underskud, som dækkes af kommunen efter vandforsyningslovens § 53 a eller ved tilskud fra Vandfonden.

I overensstemmelse med Drikkevandsudvalgets anbefalinger foreslås det nu, at lovfæste »hvile-i-sig-selv-princippet« i lighed med, hvad der er sket i andre forsyningslove som elforsyningsloven og varmforsyningsloven. Samtidig præciseres det, at de lovlige udgifter for vandforsyningerne også omfatter udgifter til kortlægning, overvågning og beskyttelse af de vandressourcer, som vandforsyningen har en aktuel eller potentiel interesse i at kunne indvinde fra. Selv om beskyttelse af miljøet primært bør være en offentlig opgave, kan vandforsyningerne have en interesse i at supplere indsatsen, idet de herved på længere sigt kan opretholde en produktion uden for lange transporttider for vandet og uden avanceret rensning f.eks. for nitrat eller pesticider og således spare penge til behandling og overvågning af behandlingsprocessen og / eller omlægning af ledninger, borer og andre anlæg. Vandforsyningerne bør derfor have mulighed for at afholde sådanne udgifter.

Kommunerne skal som hidtil godkende taksterne for private almene anlæg og fastsætte taksterne for kommunale anlæg, jf. § 53. De vil i den forbindelse have pligt til at påse, at § 52a overholdes, herunder at anlægget ikke afholder uforholdsmæssigt store udgifter til en beskyttelse, der overstiger det hensigtsmæssige for anlægget. Amterne vil ligeledes have en mulighed for at hindre uhensigtsmæssige beskyttelsesforanstaltninger ved at gøre indsigelse mod vandforsynings indsatsplaner efter § 13 a, hvis disse f.eks. strider mod vandforsyningsplanen, jf. bemærkningerne til denne bestemmelse.

Kommunerne vil som hidtil kunne yde støtte til vandforsyningerne efter § 53 a. I så fald skal denne støtte ligesom støtte fra Vandfonden eller eventuel anden støtte indregnes i priserne.

Ad § 52 b

Som berørt ovenfor ad § 52 a medfører »hvile-i-sig-selv-princippet« formentlig, at vandforsyninger kun kan afholde egne udgifter. En fordeling af udgifter på et større antal forbrugere kan således alene ske ved, at vandforsyninger lægges sammen. Dette er i direkte modstrid med målet om at bevare den decentrale vandforsyningsstruktur.

Derfor foreslås i overensstemmelse med Drikkevandsudvalgets anbefalinger, at der etableres en hjem-